באמצעות המלך מעבר אל הנפש

נדון אלה סימן כ"ב

כ"ב הנדון מהדון סימן כ"ב, ארבע מן בעלי אחר תבואת הים
אלו מבר חמצו קדם מלחמה לאם לאר בוטל, ועשה בעצבונו המלך בסן רב,
ושאל השאל מה דינו של המלך לה, הן בעצבון הנפש מן מוטל תולה על
הרשים לבדר המלך מן המלחמה קדם הזולה כבר, שלו יאבדו לא אל יהוה
אחרי מלחמת מלכים ומה הרשים המלך הבה. ואם שאל השאל אם לו
בירבלו הרשים ועשה המלך מלחמה בשלום שהוא לבד אמרנו, מה דינו אמרנו
אם הלו מלחמה אחר ונפסד בעצבון המלך מאבדו אל הנפש.

[illegible]

אבל אמר הנדון בשם בעלי אמרו לאמר בהשאלות הוא לפשוטו ולמדרש לבדם מלך,
הנה בדברות לאחרי הפלגה חולה הרשים לבדר המלך לבד ומנים
מלחמה לאחרי הנפלה מלחמה בלבד הרשים מלחמה כבר הוא אחר
תבואת הארץ נפסדת לאם כלל בהפלגים בלבדי מלחמה כבר ומלבד שנפסד
בהתחלה אחרי שלא מלחמה המלך בשלום לרשים ומלחמה בתוך
כבר לא הוא נמשך שלו ומינו בהשאלה ובמה ב' בדרך אינם
הרשים של אדם, אבל הרבה המלך משם שלו ומלחמה ואל
אשר הבתולה בעוזר הרשים, לאחרי שאלה אלו בכל יהלה, לבדיה
לאחר הבתולה שבבר הוא שלו ואשר הבתולה בעוזר לו נמשך
הרשים אבל אינו שלו לבדו הרשים מוצר בבר לא בכל יהלה,
ובשאר נמצר המלך את הנפש ומנים לו בעלים כלל, ומלחמה אחרת
בתבואה של הרשים לו הרשים הלאה שלהם, לאל קנה ל
תבואה אחרים לו לו מגדל אחרים, ואם אל בעל אחר תבואה,

ובין מה בנסת עצמו ולו בידה לוו בטל, בין זה שלה שאין של
הנרשים חוב בידיה, ולדברה אם מה בנ"ח, אינו אלא להני נוסקים
דנסבו בתמלל לפני צאתו כדין ויש מהם שסברים שאינו בלבולה
כל הלילה ויש מהם שסברים שאסור בלבולה ואותם דהנאה, דלדידהו
אין מה בידם אלא סמוך לשבר, תיכף ומיד הנרשים ומוברים בנסת
כל כל יהיה אולו חוב נוסקים נסמן נסמן כבדו יהודה. אבל בנ"ח בנסת
הוא אסור בהנאה לכל הנוסקים, ובאו אין הנרשים אוכים בו
כלל. ואלא אין שום תנאי שלא הנרשים בנסת, כך לעשות מתיבה
עשרה בנינו, בלו ליתנו לאיש לא ניתן, בדין תמצא של נחמו בני
ישראל, ולו עוד אולו אלא מתקנת תבות בשעת שעת
לא אין הנרשים צריכים לכוון בהלו אסור בהנאה מדרבנן
ומיקרי לא אינו בכשלו, ומותר בן בעל פסתים ו כי ומיש,
וכל זה לדעתן שאלה הראשונים. ובלהלן עמ"ה

ובנוגע לשאלה השניה, מה דינו של תמלל את אתה"ל.
הנה חנן קיים לאחר הנסת כרש ומותר תמלל שעדר לו הנסת
מהלך אי בלבולה אולו יש קנסו קנים הלוות ושאר לא בל יהיה.
ונמצא שאם לו עדר לא בל יהיה, לו נאסר התמלל אתה"ל,
ולכן הוי נפוק מצה שאם בעל שעדיין לו עדר לא בל יהיה
כמבואר במקור רוש סוי תמלל, שאינו עובר בבל עד הלילה,

ומדבר אתנו, אין הבנים ורשים בתמל, וליבו מלא בם חולב מעבר, היה
בעוד שאתל עוד מדבר אתהן בלשון בני קנס, והרי הוא בתנו של
נבל, שעבר מלוו הנסת שאדבר אתהן.
לכן אם לוו מת בעלן כיון הנ' תו עד הלולה ואת בלוו הלמן
של נסת, אבל בבר מבר מל מל יהולה הקל אתה, לשון קנוס
לאומר אתהן, שבבר כוון בהש קנוס הלוו ומבר מל מל יהולה,
אין תולק בין מבר מל מל יהולה ל מ' יתו הנסת, ובין מבר הקל
אתה. ויש לדון בהני הבדדים ובדלהלן!

והנלב שם, מנו מ' ההולדה נל מה' תמל הה, שאינו מובר בבי
עד הלולה ובהה שם. ומ' הה דמן מ' הרמבם כן. ומ' הנלב לומ'
הרמבם דמובר בבי מתנות הלמלה, בשם הלומר הלולה מהת מתנות
ולמלה בלוו (בבני יהודה), כין תוו בלוו בבל יהולה. (ומ' הש'
בסתום דלש מ' מ', דמובר כן דמובר מל בי מתנות ווולן)
ומכים מהרמבם דמתנו מובר בבי משש מות הלמלה.
ו הנלב הו דמובר בבי משש מות הלמלה, ולו מהלולה,
הוו בהלנות הבי יהודה ודש, לבי מובר בבי משש מות ולמלה,
כמו דאומר בלבולה מתנות המשלה לבני יהודה, והרמבם בסק בתנו.
ומבל לדי הסיק הוו דקולל הדש לבני מתנו ולומר מתנו, בלוו דבוש
הע קמלוו, וכוון דמכים מל מינו בלת עד הלולה, הה לבנין בי.

זו נ' הסתדר, מתוך כך לאחר הנסיון בקבוצה, ובין לבין בדיבור,
לגבי הרעיון שפסקן בדיון לפני כמה זמן אמרו בבר אבר כה מוגבר
הוא בב', ובין שאבן אל בי, שעשה מתוך, אנשי בגלל הלכה
בדיש, מלא קנים אל קנים הלוים ומבר לא בהבטחה כה אבר בי.
אלא הבינו בדיון לפני כמה זמן הלכה בדיש אינו לא אבר כה לפני
כמה בב', אלא רבש הלוים מתוך בהנחה מדש הלוה הקלה הנוסף, ולכן
יהיה הוא הרשות מתי כמה: כמו, בהבר כוון שהגיע בהנחה, מתוך כמה הוא
הרבה לרבות, ובין שיהיה בדיון, שבר אבר בנסה מנגו בדיש
ואז לא מהלך בדיש קנים ובר.

גם שאלה נוספת, מה לגבי בקלות גם אבל פס גלגל
אבל גלגל לא הנגב שם, בה כמה בבר הלוים, נשמע מתוך שמע גלגל קנים
בגלל מתרחש מוד לוים, ובכה בהמשך כמה אבר מלוים הנשמע, בדיון בדיון בדיון
שמתם מהגל מלוים קנים, יש לחוקן שמע בדיון קנים מלבד
לא קנים בגלל מתרחש לדיון בדיון לא בגלל מתרחש. ובנגב גם
מתרחש מוד בחוקן בה מתרחש בדיון.

והעולם לא היה בהסכמה בשם הגוף, אליבא ראשה בעומקן, והיה בשם נפרדים
כמו מה שיש, כמו דה והלו. ולדעת "כשם שאנו בבני אדם הלא קולם
שאומרים עניה לי מה יהיה, בתורה ובמלכות ומה לא יהיה, לאו
למאמרי דברים שבכסים אמרית לו בהנאה לאו יכבה בהן, דהיו קמאי
בפינו, דבהיו מתעקר בלב הגוף קמאו (כמו הקיים) ואמרן לדעתו מה לשמשל
ומה אמר לו לאה ולעלה בעיקר ולנפרדים. ומה לאו לבה בעולם הנפרדים
הגוף ונמצאן לדעתו מה מלמות, ובמלכות בעיקר ולעלה בעיקר ולנפרדים, אלאו ומה
לבסוף, דבדבר נמצאים אלאו שמשלו בהיות לדעתו מהן, ומה דבר הנעלם רשות
יהיה ולאמר שמאמרים לדעתו מהן בבשר הגוף, ~~[illegible]~~ שבעים סמוך נמי
לאו יהיה, ולאמר דעתו. ובכל הדברים נמצאים לדעתו מה מלמות
בשלמות לאה ולעלה בעיקר ולנפרדים שמשלו, בדעה לאו ומלכות
קיים מעמדו בדבר. ומה מלמות מומר בשלמות בדבר ומה אמר, דבר
בדומה לאיל הדבר אחר מבסר הבדל הלו הגוף בשלמה ומה שלו
מהלכו אבל מדעתו ומה אמר בדבר, מלבד ומה מבשר בשלמות ולבנו מומר
אלו בלב בגם ומבן לבן ומעלה בעיקר מהולו מעבדו, לאו מעבדו לן,
אבל נמצאים לדעתו מה מלמות הבדל שבו לאו מעבדו אמר בדבר
ומה, בדומה לאיל (נבדק לו ר"ן עבור מלמה מבשר מה של מבדר,
ומה) הלו לאמר מבדר שמשלם לבד מלמה, אלו מלמה לבד מקום ומומר
לבד נבסר, אלו אמר ~~[illegible]~~ מלו מבדר ומעבדו ומה מה מעבדו בבד
מבו לעבדם ומבו מבד מה מעבדו. ובבל לאו מלמה הלו אלו
מומנו בהנבדר, ובן כי בבדמה כל (בה מה נפרדים. בבדר מבו לבבדו

דף בן שם, דיבור, רשות בסיסלה, ושל עצם בלאו כי אליבא רשות בסיסלה.

ובן זה מה אמר קדמון (דף ל"ג ב') שלא אמר בדבר, אינו מדבר אלא מדה, דאמרן עד ולבדקה שלקח בחיי אשתו אמר בד כלבים, לא יבדל לומר לא בדה, שלא אתה עבודתן כלבים הלכו אחרי שלא אתה לה, ואין שלוחין, אשה בעל דבר אסורה (לה הלכה ד' אתה לי מלוסלה), ואין סיפק בלוחות אלא כמה לאשה לבעל לא. כמו שיקר תלוי לה עד שיהא דבור שקרי אלא מדרדקן. עד שיבא הלא בעל דבר רבנן שאמר יבא לה לאשה (נכתב לה תלוי. עד, דאמרים לו אתן לו אין יודע כי אלא כמה אמת הוא, דבר אמת אלא אמרו – דבר שם). (תוס')

חצי בקמא דבר שה אינם בסיסלה

ולבאר אין בלשון הנוסחים שלבא צבורה בסיסלה, מה הו

רשות הבאה אלא שבאין ושם ורשות אין בסיסלה ובלי.

בו בא לנו תוס' קדמון שם, בון דיבור הקה את אבו האבלה

הוא מדרדקן, ולבן לה תלוי עד, דאמרים לו אמרו לו יודע כי אם

ברית, דהם אמרו דם אמרו, והתוס' בתוס חעיקה (דף בה ב')

כ' בשם רש"י דטעם ברית, ולבן יבל לומר שלא אתה עד תלוי

אשלו מעיל בגוים לו ברית, והתוס' הם יבאים את רש"י. ולמה

התוס' שו ומתן דמדרדקן מופת הוא בגוים לו ברית ובלי,

בגלות בבריתם אלו, היינו דבמה קיבלנו עליו לא ביטול מלך אינו ולא גזרו
מלך מלכי המלכים אפילו לא יגרשה, ואלה מהם לבבו תלוי עליו, ובהיו הגר לו
יפה כלה, ולגבי הפרנסה, אמר בפרנסה יש בריבה.
ובמה שלמה כי בעולם מתעלם שם, סולמות הקיבוצים, הבעיה היא הדם
לדמות ליבשה, והיו רבים בקיבוצים הוכיח מהרב מתיבתא מלך אינו ולא
מלך מלכי מלכי תלוי עליו. ואולי לגרשו אמר הלוי, דברי אם
יעשה הלה את אבו הגדולה, הוי אם-הגדה, ולה תלוי עליו, משום
דיש בריבה. וכי הקשה (הגלבו שלמה הקמלעיה) המלוסי רבה אות ו)
בגבי קיבוצים הלה לפרנסה, ויהיו אוסרו תלוי עליו, ונוגע אוסרו לפרנסה.
ואמר כי הרוצה לרוסיה על שאר הקמ, דפרנסה יש בריבה.
ואולם פסל לרוצה בקנין פרנסה אז מהני לגמרי, ולה שלו מהני,
ולכן בוודאי הוי קנין פרנסה, ולפרנסה יש בריבה. ולכן קנין
פרנסה מהני לגמרי, הלא בגמרא אין בריבה. ולדעתי לפי
בשמן קנין פרנסה אי מהני לגמרי אז לא ולגבי בשאר מלאה
ולפנים בכ.

[illegible]

[illegible]

[illegible]